

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Responsa De Ivre Canonico Præsertim Novissimo

Zype, Frans van den
Antverpiæ, M. DC. XLV.

§. VIII. De modo probandæ exemptionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73071](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73071)

Etis, & eorum cuilibet, personas utriusque sexus volentes religionem ipsam suscipere, qua ordinem alium intrare voluissent, a tali voto absolueri, ac etiam liberare auctoritate prefata; illasque ad professionem tali voto non obstante recipere: dummodo in tali religione, de qua voluissent professionem non emisissent; seu intrare religionem Carthusiensem non voluissent. hæc ergo sine dicecesanis possunt hi regulares. sed nec ipsi quidem dicecesanis concessa sunt: multo minus, ut vsu suorum privilegiorum privare illos possint, aut Apostolica concessioni aliquatenus derogare, aut per censuras impedire.

De consensu conditionali in receptionem.

Sed & consensit Ordinarius in quandam, etiam sub conditione, si remanerent patres: quam non admittit Regula iuris; actus legitimi conditionem non recipiunt, neque diem. c. actus. de reg. iur. in 6. & in electionibus & similibus actibus pro non adiectis habentur conditionalia suffragia. voce, inquit c. 2. de elect. in 6. eorum, qui non pure consenserunt, ea vice, in alios recedente. ut admissio Abbatissæ, & aliorum pure consentientium, traxerit vocem dicecesani conditionalem, & pro legitime, & pure professio sit talis habendus, in quo vel vno, istius virilis monasterij ius omne subsistere, & conservari potuit: ut vllatenus dimitti nequiverit. l. si ut. D. Quod cuiusque universitat. omitto dicis causa dicecesani consensum postulari, ubi privilegia liberam tribuunt recipiendi novitios facultatem.

S. VIII.

De modo probandæ exemptionis.

Non verbis narratiuis.

Aunt denique exemptionem non probari verbis narratiuis: c. si papa. de privileg. in 6. ut nec illius nominatione aliquod honoris, dignitatisve privilegium: c. si summus.

de sent. excommuni. in clement. delegatumque ideo huiusmodi narratiua non magis moveri debuisse, quam delegantem: c. super. X. de rescript. at tamen d. c. si papa in suo. tollere se negat alios probandi modos: de clem. liter. de probat. ait, quando papa narratiuam facit rei a se gestæ, per qua, inquit, gratia vel intentio narrata fundatur; censetur super sic narratiuam fidem plenariam adhibendam. fundatur autem hic rescriptum, præter appellationem, super exemptione ne ut illius causa, quam a se prædecessoribus concessam narrat, & quamvis plenam fidem non licentiant sic narrata; non negat tamen vllam facere: nec d. c. si summus aliud ait, quam per huiusmodi nominationem nihil noui iuris tribui: presumptionem fieri non negat. ideoque & Delegatus responderi iusserat ad huiusmodi exemptionis allegationes, & diplomata, & deinde per sententiam deliquit excepta, seu quæ non obstantes delegata appellatione, vel exemptione, licuisset exequi: & tamen tunc d. Intimatus, ut contumacia ipsius debuisset pro confessione recipi. l. 11. §. qui tacuit. D. de iur. iur. c. 2. de confess. in 6. c. 1. §. 1. c. 1. §. 9. §. 6. c. suam. c. vlt. X. de cohabit. c. vlt. c. nullus. c. nonne. X. de presump. c. 1. eodem. §. 2. §. 3. c. sane. 2. §. 2. c. ex quo confessione, fictione iuris poterat exemptio tanquam simpliciter agnita haberi; & contumax tanquam simpliciter confessus condemnari, quia in confessum nullæ dicuntur aliæ iudicis partes, quam ut condemnent. c. praterea. X. de tran. c. si summus. de confess. in 6. imò confessus iure pro iudicato habetur. l. 1. c. de confess. vt & ob hanc contumaciam beneficium appellationis denegetur. l. 1. c. quorum appell. non recip. l. 23. §. fin. de appell. Sanctus Clementis VIII. an. 1600. ar. vlt. & quæ in contrarium dicuntur ad contumacias in principiis iudiciorum committas, pertinent.

Denique oblata fuit inspectio diplo.

diplomatum ex professio exemptionem concedentium; iuxta d. c. cum persona de priuil. in s. d. c. porro d. X. cod. vt superfluum sit circa ambigua vagari.

S. IX.

An ex approbatione Confessariorum resultet subiectio?

Resumendo etiam, quae de confessariis approbatione, confirmatione, & facultate audiendi confessiones obiciuntur; quaeritur an ratione officij subiciantur? iuxta c. cum capella. X. de priuil. c. 11. s. 24. Conc. Trid. at vero d. c. cum capella loquitur de cura parochiali, vel alia causa, quae iurisdictionem Episcopi respiciat: vt non est cura regularium exemptorum. sicuti videmus in omnibus Mendicantibus vtriusque sexus Ordinibus obseruari: & Conc. Trid. d. c. 11. loquitur de secularibus non regularibus; vt patet in verb. nec non alios cuiuscumque monasterio oblatos & c. & vers. exceptis tamen iis qui praedictis locis, aut militibus actu seruiunt; & intra eorum septa, ac domos resident; subque eorum obedientia viuunt; siue iis qui legitime, & secundum regulam earundem militiarum professionem fecerunt. regulares ergo curam monasterio annexam exercentes, quoad secularium personarum curam, & administrationem sacramentorum dumtaxat subicit d. c. 11. visitationi, & correctioni Episcopi.

Neque obstat quod d. Regula praescribat; vt confessor generalis ab Abbatis & regularibus electus accipiat a Diceselano potestatem absoluedi (nam alios ipse sub se constituit) quoniam is ritus antiquus est Ecclesiae, etiam in exemptis. vt patet in clem. dudum, de sepult. s. statum est etiam in verb. vt de Episcoporum licentia, gratia & beneplacito.

confessiones confiteri sibi uolentiam audiant, penitentias imponant sa ueres, & beneficium absolutionis impendant. & pergat inferius; vt non simpliciter, sed si Episcopi huiusmodi, inquit, exhibere licentiam recusarint; nos ex nunc ipsis, vt confessiones sibi confiteri uolentium liberè liciteq; audire ualeant, & eisdem penitentias imponere saluantes, atque eisdem beneficium absolutionis impertiri; gratissè concedimus, de plenitudine Apostolica potestatis. neque tamen ex huiusmodi concessione Ordinariorum, Mendicantes, quoad illius exercitium, Ordinariis ulterius subiciuntur. nisi quod ex nupera Gregorij XV. const. incip. inscrutab. confessores monialium qualitercumque exempti ab Episcopo approbati debeant; & amplius subiacent. sed & in priuilegiis ordinis S. Saluatoris facultas audiendarum confessionum Mendicantibus concessa, ei communicatur.

S. X.

De priuilegiis huiusmodi quid Concilium Trid. decreuerit, aut posteriores Constitutiones?

Concilium quidem Tridentinum multis in casibus per uiam delegationis apostolicae exemptiones regularibus concessas uiribus uacauit; nullibi tamen generatim abrogauit, adeoque firmavit regulam in casibus non exceptis, & ita habet omnium Mendicantium, aliorumque exemptorum praxis uniuersalis. An autem abrogata saltem sint omnia regularium priuilegia Concilij Tridentini decretis contraria, iuxta c. 22. s. 25 de Regul. Trid. an illa tantum uel bi additur, non obstantibus quibuscumque priuilegiis? Vide Rodrig. som. 1. q. 8. art. 6. Mirand. tom. 2. q. 42. art. 3. nuncupatim hic quaeri possit, an

Multis casibus regularium exemptio restrieta, non ex integro sublata.

Priuilegia regul. Concilio Trid. contraria an sublata?